

Cròniques del món

Els representants dels governs de la Xina i de Taiwan, Chen Yunlin i P. K. Chiang, es donen la mà després de la signatura de l'acord comercial entre tots dos països, el 29 de juny propassat.

Taiwan s'acosta a la Xina

PEQUÍN ■ Iris Mir

Mantenir la distància i evidenciar la separació existent entre la Xina continental i l'illa de Taiwan és tot allò que els queda, als taiwanesos, per mantenir d'alguna manera la seva identitat. Aquesta illa, coneguda també per *Formosa*, no és una província ni una regió xinesa; tampoc no és, oficialment, un país, perquè el Partit Comunista xinès ha obligat gairebé tots aquells governs que donaven suport internacional a Taiwan a abandonar-hi les relacions diplomàtiques. De manera que l'anomenada *província xinesa renegada* ha quedat aïllada de la comunitat internacional i només compta amb l'aixopluc dels Estats Units. Ara, amb la signatura d'un acord de lliure comerç amb la Xina, Taiwan ha vist en l'economia el camí per a recuperar vincles amb més països. La separació ha fet que des del 1949 Pequín i Taipei hagin evolucionat cap a dues

formes de govern antagòniques: una dictadura i una democràcia, respectivament. El Partit Comunista, partidari d'una nació unitària, considera la democràtica illa de Formosa una amenaça per als seus estatuts, i no para d'oferir-li l'opció d'abandonar el nacionalisme per convertir-se en una regió administrativa especial sota la premissa unitària d'un país, dos sistemes. Segons el rotatiu *Taipei Times*, des del 1993 els taiwanesos han rebutjat constantment la proposta i recentment més d'un 80% s'han oposat a acceptar la fórmula proposada per Pequín. L'aïllament de Taiwan i la necessitat de la Xina de trobar una manera d'apropar-s'hi han menat ambdues parts a signar aquest acord de comerç. El president taiwanès, Ma Ying-jeou —menys partidari de la independència que el seu predecessor— ha justificat l'acord com una via per a sortir de l'aïllament econòmic.

L'oposició i una part de la població, en canvi, han sortit al carrer per expressar el descontentament amb aquesta decisió: pensen que obrir la porta a la Xina podria afectar, amb el pas dels anys, el seu sistema democràtic. La premsa internacional s'ha fet ressò de la veu d'experts que qualifiquen l'apropament de Pequín com una qüestió política més que no pas econòmica. Un argument que es troba reforçat per la por dels taiwanesos que l'entrada d'inversió xinesa influeixi gradualment uns altres sectors de la societat, fins al punt d'afectar tot allò que fa de Taiwan una illa separada totalment de l'administració de Pequín. La Xina presenta aquest acord com un pas important en l'acostament dels dos territoris, però els més de mil míssils que apunten cap a Taiwan recorden a aquest territori que, de grat o per força, té el futur lligat a la Xina continental.

Christian Wulff, nou president d'Alemanya.

BERLÍN ■ Gemma C. Serra

L'angúnia de Merkel. Les dificultats de la cancellera alemanya Angela Merkel per a fer prosperar l'elecció del seu candidat a la presidència del país, el baró regional Christian Wulff, es van escenificar en forma de xifres amb els vots contraris dins les pròpies files. Això, a la vegada, ha mostrat la curta vida que li queda, diuen, a la coalició de govern amb els liberals. Wulff va necessitar tres votacions i un grapat de crides dramàtiques –de Merkel mateix, entre més– per a poder ser elegit per a un càrrec eminentment representatiu, com ho és el de president d'Alemanya. A la primera volta se li van escapar 44 vots dissidents a l'Assemblea Federal; a la segona, Merkel va aconseguir que la xifra baixés a 19 i, finalment, a la tercera, Wulff va sortir elegit, quan només li calia la majoria simple. Christian Wulff, de 51 anys, que ha estat fins a aquesta setmana primer ministre de Baixa Saxònia, va esdevenir així el president més jove de la història de la República Federal Alemanya (RFA). Però això no vol dir, ni de bon tros, que la coalició de Merkel s'hagi rejuvenit. Fins ara, la cancellera podia fer veure que ignorava les apostes que circulen a Berlín per saber quanta vida li queda a la seva coalició. Però les esquerdes ja són massa evidents perquè una dona intel·ligent com ella faci veure que no se n'adona. El Partit Liberal es troba, diuen els sondatges, per sota de la barrera del 5% i perillaria, per tant, d'esdevenir extraparlamentari, si hi hagués eleccions ara mateix. Això ja és motiu suficient perquè Merkel tingués por d'unes eleccions anticipades –recurs que aquesta setmana passada es veia prou possible– si fracassava l'elecció de Wulff? Doncs segurament

no és tant la por de la caiguda del seu soci –especialment el líder liberal i ministre d'Afers Estrangers, Guido Westerwelle, principal responsable de la caiguda de popularitat del govern de Merkel–, sinó la por que tampoc no podria recórrer als vells i harmoniosos temps en gran coalició amb els socialdemòcrates. El Partit Socialdemòcrata d'ara, presidit per Sigmar Gabriel, no es troba en una situació tan desesperada com la que vivia Gerhard Schröder quan va caure derrotat per Merkel, el 2005. Per primera vegada en anys, els socialistes semblen haver retrobat la via ascendent i fins i tot haver perdut el complex a l'hora d'acostar-se al bloc dissident del partit L'Esquerra. Merkel, en canvi, sembla abocada a la soledat. O a provar aventures noves amb els Verds, si és que mantenen la seva consigna de “L'Esquerra? No, gràcies”, que els impossibilita de fer un tripartit amb socialdemòcrates i amb els hereus del postcomunisme.

PARÍS ■ Juli Martí

Tempesta política. Després de les eleccions regionals del mes de març, quan la dreta va mostrar-se incapaç de guanyar en cap de les vint regions metropolitanes governades per l'esquerra, el president francès, Nicolas

El ministre de Treball francès, Eric Woerth.

Sarkozy, va fer uns petits canvis estratègics al seu govern per tal de conduir la reforma del sistema de pensions. La crisi de govern afavoria Eric Woerth, un ministre que va canviar la cartera de Pressupost per la de Treball. A més, Woerth es convertia en el recanvi més probable del primer ministre François Fillon, força desgastat i que, si bé gaudia de bons resultats als sondatges, començava a irritar els orgulls presidencials. Paral·lelament, el president Sarkozy assegurava que ja no era el

mateix i que l'exercici del poder l'havia portat a modificar el seu comportament. Els diners i el món hipercomunicatiu ja no eren allò que el motivava i les seves aparicions als mitjans ja no eren gairebé diàries. Tres mesos més tard, però, el nou pes pesant del govern es troba enmig d'una tempesta política que ha portat l'ex-candidata socialista a les presidencials del 2007 a evocar “la corrupció del sistema Sarkozy”. L'escàndol ha sorgit quan s'ha sabut que l'esposa del ministre Eric Woerth feia tres anys que treballava dins el *holding* personal de Liliane Bettencourt, propietària d'un bon grapat d'accions de l'empresa L'Oréal. Bettencourt es troba enfrontada amb la seva filla en un judici que havia de resoldre si, efectivament, la dona més rica d'Europa encara hi tocava o bé si havia fet regals a un amic seu fotògraf per un valor de prop de 600 milions d'euros per pura demència i feblesa. Dins aquest panorama, el diari electrònic *Mediapart* va publicar unes converses, enregistrades pel majordom, entre la senyora Bettencourt i la seva mà dreta, el senyor de Maistre. Ell admetia clarament la pràctica d'evasió fiscal de la seva patrona, a més de la contractació de l'esposa de Woerth, per demanda expressa del ministre. Malgrat les negacions del polític i el suport presidencial, l'esposa va dimitir, al mateix temps que es descobria que Woerth havia donat la medalla de la Legió d'Honor al director de la seva dona. Alhora, l'oposició d'esquerra recordava que si bé es difícil per a una mateixa família de lluitar contra l'evasió fiscal des del executiu i a l'hora tenir un peu dins d'una de les empreses financeres més riques del país, calia també recordar que Woerth és al mateix temps l'encarregat de les finances del partit presidencial. Per acabar-ho d'adobar, aquests dies el ministre de Treball ha hagut de plantar cara a mobilitzacions considerables contra la reforma del sistema de pensions. A la vegada, les despeses sumptuoses d'alguns ministres i secretaris d'estat han obligat el president Sarkozy a prendre mesures de contenció de les despeses de l'executiu. Això sí, l'augment del 170% del seu sou, que el president es va atorgar quan va arribar al càrrec, és un principi intocable.